

Antek's lair:

De oorverdovende stilte

Antek ad Gordon

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1: De oorverdovende stilte.....	10
Hoofdstuk 2: Een onperfecte perfectie	28
Hoofdstuk 3: De menselijke tyfoon.....	38
Hoofdstuk 4: De bitterzoete waarheid.....	54
Hoofdstuk 5: Het arend's oog.....	70
Hoofdstuk 6: Het onzichtbare land verborgen in het open zicht.....	86
Hoofdstuk 7: de gulden vloek	104
Hoofdstuk 8: de stille schreeuw.....	118
Hoofdstuk 9: Het enige constante is verandering.....	132

Er zijn veel invloeden, verkeerde keuzes en natuurlijke wendingen die mij tot dit manuscript brachten. Het begon allemaal met mijn tante. Een van die late avonden, een van de zovele nachten waarbij ik worstelde met mijn vloek, diezelfde vloek dat de meerderheid het leven noemt.

Diezelfde nacht is het boek geboren. Ik ontmoette mijn tante, we begonnen te praten en ik brak gewoon. Die avond kwamen we hulpeloos in tranen op het idee. Dit was geen grote stap voor mij aangezien ik al, nou ja, meerdere jaren teksten voor de lol schreef. Ondertussen was puzzelen en het tweaken van woorden een soort van tweede natuur geworden. Diezelfde gedachte bleef een week of twee hangen totdat het idee mijn onbewustzijn in verdween. Ik pakte mijn leven op, de gedachte om een boek te schrijven bleek een verregaand verleden. Toen ik op een hete zomermiddag, een paar weken later, impulsief ben gaan schrijven. Ik verveelde me, maakte een Irish coffee, ging naar buiten, de brandende zon in en schreef de middag door. De eerste versie was een Engelse, deze gaf ik al snel op... Van het een kwam het ander. Zes maanden later had ik een hoofdstuk geschreven. Een paar weken of was het maanden later kon ik niet gaan werken door een hevige pijn in mijn ribben.

Ik, impulsief stuurde het hoofdstuk naar verschillende uitgevers. Vier van hen namen niet eens de moeite om te antwoorden. De enige uitgever die mij antwoordde was niet onder de indruk. Nu ik het zie, begrijp ik waarom. De vrouw vertelde me dat het ver van een boek was, maar dat ze me in contact kon brengen met iemand die zou gaan helpen. Zo heb ik Ambilicious leren kennen, mijn 'uitgever'.

De samenwerking heeft deze vrucht op de wereld gebracht, een

vrucht gevoederd door bloed, zweet, tranen en een oneindig gevoel van hulpeloosheid. Het begin van het einde van een tijdperk kwam in zicht. Het einde van diezelfde chaotische zoektocht. Ik combineerde mijn band, mijn werk, mijn chronische ziekte en mijn schrijven. Toen de gitarist me uit mijn band schopte, de Pillars Of Humanity/Helcyon, een project dat ik zelf begon, waar ik een aantal jaren hard aan heb gewerkt, besloot ik mij compleet te verdiepen in de kunst van het schrijven. Wat oosterse en westerse filosofie vermengd met eigen ervaringen, ideeën en desillusies. Inana, “Het is een mysterieuze wereld waar Khaos meer orde heeft dan eerder voorzien.” Dit is, denk ik, een mooie definitie van het leven, van deze planeet, van het universum.

Hierbij wil ik Tom, Ruben, Stein, Sven, Lisa, Maarten en Michael (FR), Thomas, Mathieu, Tristan en iedereen die ik vergeten ben bedanken.

Zij zijn degenen die mij hebben gesteund tijdens die jarenlange zoektocht. Degenen die altijd in mij hebben geloofd. Het kostte me 10+ jaar om iets op de markt te brengen, 10+ jaar waarin ik het moeilijk had, extreem moeilijk. 10+ jaar waarin ik op hen kon rekenen.

-

Ik wil mijn ouders bedanken voor hun eindeloze steun.

Samen hebben we twee generaties onzin moeten overwinnen, waardoor mijn verleden onstabiel was. Maar dit verleden konden ze niet beheersen, samen met hun onbeperkte liefde. Wat mij vormde tot wie ik ben.

-

Mijn zus en mijn kleine broertje... Jullie zijn een stel arrogante eikels, maar ik hou van jullie. Alles is vergeven, niet vergeten.

-

Liwhé (FR)... Dank je om aan mijn ziekenbed te staan.. Ik zal je nooit vergeten.

-

Willy, Mamie R.I.P Ik heb, gezien de omstandigheden, mijn best gedaan. Mijn excuses.

-

Mamie, mijn rots, mijn trots. Je zult voor altijd HET voorbeeld zijn voor mij. Je was een parel, je was een engel die ons leven verlichtte. Je was een held, een krijger, je was mijn grootmoeder. Thérèse Lenglet

(1937-2017) Ik heb geen woorden voor je nodig... Helaas hebben jullie twee nooit gezien dat mijn boek werd gepubliceerd. Georges dejonckère (1935-2017)

– Tenslotte...

Ik dank de meerderheid die nooit in mij heeft geloofd. De meerderheid die niet verder kon kijken dan het oppervlak, ze leerden me vechten; dankzij hen ben ik in mijzelf gaan geloven.

Dank u.

HOOFDSTUK

1

De oorverdovende stilte

De oorverdovende stilte wakte mij uit mijn eindeloze slaap. De gloed van de zon baande zich een weg door mijn oogleden.

Traagzaam kwam mijn lichaam tot leven, een zachte streel langs mijn doorweekte haren, woelend beproefde ik mijn lichaam, moeizaam opende ik een oog. Gevolgd door een luide kreun en een verblindende lichtflits.

De zon straalde haar woede uit over deze koude planeet, het heldere licht drong door op mijn warme gelaat. Beelden ontwikkelden zich, wazige symmetrische vormen verschenen, mijn zicht herstelde. In de verte oefenden bergen hun natuurlijke macht uit, trots heersend over de rechterkant van de horizon. Een dominerende rotsformatie met bovenmatige cactussen in een nietszeggende leegte.

Het uitzicht primeerde over de pijn, Vermoeid duwde ik mijzelf overeind, een aantal pogingen later stond ik wankelend recht. Gemotiveerd door een uitgedroogd en hongerig lichaam moest ik een

bron vinden. Mijn enige hoop leek om een van de wegen te volgen die over de bergen slingerden. Angstig raapte ik mijn moed bijeen. *Een schijnbaar eindeloze weg lag voor mij uitgestippeld*, kilometers en meer die zo te zien nergens naartoe leidden.

Het zonlicht matigde stapvoets naarmate de maan zich het luchtruim toe-eigende, onverstoord verlichtte de maneschijn dit onvruchtbare landschap.

Mijn overige zintuigen namen de oriëntatie over, een verscherpt gehoor, een uiterst gevoelige stap hielp daar waar de zichtbaarheid minderde. De krekels zongen hun krijgsliederen, de wolven huilden hun verdriet, het landschap kwam tot leven.

Een slaappleats was broodnodig. Niet in staat om te vechten of te vluchten, eender welke confrontatie zou mijn breekbaar lichaam neerhalen. In de verte bemerkte ik een drietal palmbomen. Dansend op het ritme van het leven sierden ze een kleine plas water, de wind blies ze geruisloos van links naar rechts. Mijn beblaarde lippen schreeuwden om water, mijn lege maag om voedsel. Bij het aankomen dook ik zonder nadenken de ondiepe plas in.

Het lauwe water drong door mijn droge haren, van kop tot teen voelde ik mijn spieren ontspannen. Het verfrissende vloeyde door mijn keel rechtstreeks mijn maag in. Ik ging het water uit en klauterde de palmbomen in, plukte een aantal bladeren waarna ik mij naar beneden liet zakken.

Ik verslond een aantal bloemen, vlijde mij neer *en liet de nacht over mij heen dalen*. De volgende ochtend brak sneller aan dan verwacht, een laatste sprong in het water, een laatste slok. Het was tijd om deze *onbekende weg te verkennen*. Het pad dat voor mij lag was jarenlang verwaarloosd, de wind had het bijna weggeveegd. De nog zichtbare randen begeleidden mij doorheen deze lugubere droogte. Ik had een

aantal kilometers achter mij gelaten toen ik een schaduw opmerkte. De adrenaline schoot door mijn aderen, de moed nam alle kwalen weg. Met hernieuwde kracht droegen mijn benen me richting de ongekende verschijning.

Het had geen nut, de schaduw verdween even snel als hij tevoorschijn was gekomen. De inspanning had mij volledig uitgeput, de warmte werd ondraaglijk, mijn laatste druppels zweet bleken een geschenk uit de hemel te zijn. Ik zag niets dan zand op en rondom me de vele bergen. Ik bereikte mijn breekpunt. Het drong tot me door dat deze tocht mijn laatste kon worden. Elke seconde voelde als een eeuwigheid, een minuut was onmeetbaar. Gieren omcirkelde me, de stille jagers; de stille dood. Ze roken mijn angst. Geruisloos wachtten ze het moment af, het moment dat mijn ziel mijn lichaam verliet, bereid het resterende omhulsel als voedsel te benutten.

Hier lag ik, op het punt hun geduld te belonen.

Achter mijn ogen stapelde zich het resterende vocht op. Ik viel op mijn knieën en trok mijzelf tranend vooruit. Mijn armen trilden, ik had hoofdpijn. De wanhoop nabij trachtte ik elke traan, elke druppel zweet op te vangen, er mocht niets verloren gaan.

Opgeven was geen optie! Spierwitte korrels zand, gedragen door de bittere wind zweefden rondom mij heen. Een felle windstoot verplichtte me mijn hoofd naar rechts te draaien. In het moment dat het zand ging liggen herstelde mijn zicht. Het was toen dat ik, vooruitschuivend, links van de kolossale bergwand een poort zag verschijnen.

Golvende ornamenten sierden de poort die ongeveer vijftig meter hoog en zeker tien meter breed was. Het portaal heerste over het omringende landschap. Onderaan las ik “*Si vis pacem para bellum*”¹.”

---

1 als je vrede wilt, bereid je dan voor op oorlog

Plots gaf mijn lichaam het op. Mijn oogleden *vielen toe*, mijn ledematen *werden* ondraaglijk *zwaar*, het was tijd voor mij om te rusten. In een van de omliggende rotsen merkte ik een opening op. Ik sleepte mij daarheen en ging liggen. Denkend over mijn volgende stap, de beste manier om hier levend uit te geraken dwaalde ik af. Starend naar de overvliegende wolken droomde ik over een zacht bed, een maaltijd, wat aardappelen, een koele krop salade. Hier zou ik een moord voor begaan.

Boven mijn hoofd splitsten de wolken zich in twee. De wind blies harder, een hevige donderslag weergalmde doorheen de vallei. De wolken gaven leven aan een tornado, de staart ervan zakte naar de poort. In een mum van tijd vernietigde de wind de doorgang, brokstukken vlogen in het rond. Angstig kroop ik zo diep mogelijk de ondiepe grot in.

Uit het puin verschenen een olifant en een Phoenix, de steen gaf plaats aan het leven.

Opgezogen door de tornado kwam dit ademende, marmeren kunstwerk tot leven waarna het in het oog van de storm terecht kwam. Voor mijn ogen ontvouwde zich een episch lichtspel, waarbij beide helften van de poort om hun leven vochten.

Het wedijveren stopte. De tegenpolen staarden elkander aan alvorens er een symbiose optrad; ze smolten samen om in het niets te verdwijnen. Uit hun as ontwikkelde zich een tweede, grotere tornado. De staart ervan stevende mijn richting uit. Ik verlamde; de angst paralyseerde mijn lichaam. De wanhoop nabij starde ik de dood in de ogen. Alvorens ik kon reageren had de wind mij in zijn macht. Ik werd als een pijl de lucht in geschoten. De berg kromp voor hij in het niets verdween. De wind droeg me tot boven de wolken, om, eenmaal hij mij losliet, richting de grond af te stevenen. Een fractie van een seconde later viel ik tegen de grond. Een hevige pijnscheut *schoot door* mijn lichaam.

In een met hooi gevuld bed werd ik wakker. De met rivierstenen gebouwde muren straalden eenvoud en perfectie uit. Ze verleidden elk van mijn zintuigen, elk had een eigen kleur, een eigen verhaal. Links van mij stond een eiken kast gevuld met oude poppen, zilveren potten, pannen, een zonnebloem fleurde het geheel op. Verward keek ik naar boven, om mij heen. Geen enkel gat te bespeuren. Niet in het plafond, niet in de muren. Niets, behalve een gesloten deur. Ik controleerde mijn lichaam op kneuzingen, *het aantal brandwonden was niet te tellen*. Verscheidene vragen spookten door *mijn hoofd*, de antwoorden ervan lagen buiten deze muren.

De deur ging open. Een jonge, slanke vrouw kwam de kamer in. Het was pas toen ze mij benaderde dat ik haar bruine, met gele stippen gevulde ogen opmerkte. De portalen naar de ziel straalden een natuurlijke imperfecte harmonie uit, het soort perfectie dat enkel voor sommigen zichtbaar was. Glanzend blond haar woekerde rondom haar lange dunne nek. Met een pracht van een glimlach stapte ze verder de kleine kamer binnen. “Ah, je bent wakker,” fluisterde ze. “Je was er slecht aan toe. Gelukkig heeft mijn stiefbroer je gevonden. Ik heet Linwhé.”

“Ik ben Surion,” sprak ik met een lichte stottering. “Hoe ben ik hier beland?” “Mijn stiefbroer heeft je tijdens het jagen bij de Velnia opgepikt. Hij trachtte je wakker te maken, toen dat niet lukte heeft hij je zijn kar in geladen en naar hier gebracht.”

Het geluk was me goedgezind. Ik bedankte haar. “Dit is niet nodig. Ik ben bezig met het middagmaal, als het je lukt om recht te staan ben je welkom.”

Ik kon de glans in haar ogen niet weerstaan. Ik moest koste wat het kost de tafel delen met deze verblindende verschijning. Ze bood mij haar *handpalm* aan, haar fijne vingers klampten zich om mijn beblaaarde hand. Ze trok met haar hele gewicht, terwijl ik mijzelf van het bed

afduwde, geleidelijk lukte het me om op beide voeten te steunen.

Ondertussen had de geur van het avondmaal zich een weg door mijn neusholtes gebaad. Wankelend raakte ik tot aan de tafel, zachtjes liet ik mij in een stoel zakken. Hier zat ik dan, naast deze stralende jonge vrouw, op het punt een heerlijke maaltijd te verorberen. Linwhé nam verschillende borden. Ze vulde ze tot aan de rand. Wat versgebakken kip, rijst, een aantal bloedrode tomaten. Uit beleefdheid had ik moeten wachten, wat de onmogelijkheid zelve was op dit moment. Als een bloeddorstige jager viel ik de kip aan, de rijst en de tomaten werden mijn volgende slachtoffers. Niets op dit bord zou mijn honger overleven.

Verloren in mijn gedachten en hongerstillende trek *kreeg* ik pas achteraf door hoe Linwhé me stilzwijgend aanstaarde. Eens mijn bord leeg, *richtte* ik mijn hoofd op, gevolgd door mijn ogen, die recht in haar *kijkers* eindigden. Mijn hart zonk, een pijnlijke stilte nestelde zich. Linwhé merkte dit op, *met* een verlegen glimlach vroeg ze me of ik genoeg had. “Linwhé, waar ben ik?” “Je bent in Akuma, gelegen in de Arckas provincie. Het enige dorp dat de grote droogte heeft overleefd. Van waar ben je, Surion? Wat brengt je in dit godverlaten land?” “Ik weet het niet meer. Ik herinner me een dorp, *of nee, een wereld* en dat ik in een woestijn ontwaakte. Meer niet.”

“Weet je hoe je dorp heet?” “Nee, mijn geheugen speelt mij parten.

“Je geheugen zal terugkomen. Ik ben er zeker van.” Linwhé schonk de glazen nog eens vol. De zon daalde, het raam in de keuken liet dit prachtige schouwspel *zien*. In stilte genoten we van elkaars gezelschap, van dit natuurlijk fenomeen. Ik trachtte haar niet aan te staren, waar ze overduidelijk genot uit haalde. “Mijn vader is onze dorpsoudste; de sjamaan van dit dorp. Als je wilt kan ik je wel eens voorstellen? Hij zal je misschien kunnen helpen.” Na het eten excuseerde de vermoeide Linwhé zich, een uiterst lange dag had haar uitgeput. Voor ze haar

kamer inliep wees ze naar een uit esdoorn gesneden kist. “Mocht je geen slaap kunnen vatten, kan je hier wat lectuur vinden.” Ze draaide zich om en verdween *door* het deurgat. Ik doofde de kaarsen, waarna ik ging slapen.

Dagen die voelde als weken duurde *het* eer mijn lichaam genas, dagen dat Linwhé me zonder enige bijgedachte verzorgde. Elke ochtend bracht ze vers fruit, elke middag kookte ze mijn eten. Tot het me lukte zonder enige moeite mijn bed uit te kruipen, om eindelijk alleen de keukentafel te bereiken. Diezelfde dag besloot ik een wandeling te maken. Ik voelde de nood om mijn benen te strekken, en simpelweg wat frisse lucht in te ademen. Van bovenop de top van de heuvel waar het huis op gebouwd werd, kon ik alle woningen rondom mij duidelijk zien. Sommige huizen waren verlicht, andere toonden geen teken van leven. Ik besloot een smalle aardeweg naar beneden te volgen te volgen tot aan de rand van een veld. De vele soorten fruit die er groeiden zorgden voor een aroma dat ik nog nooit eerder *ervaren had*. De weg splitste zich in twee, ik besloot links te volgen. De golvende baan escorteerde me, ik was niet meer dan een nederige bezoeker. De splitsing zette me op pad naar een verlaten wasplaats. De lange wandeling had mijn zwakke lichaam uitgeput. Was ik overmoedig geweest? Ik nam plaats aan de rand en genoot in stilte van de magische omgeving. De sterren ondersteunden de maan, deze scheen in volle glorie over het landschap. Een poos later besloot ik naar *het* huis terug te gaan. Niet wetende dat ik de verkeerde richting had gekozen kwam ik uit aan de rand van het dorp, daar waar de dood, de droogte, de woestijn zijn rechtmatige plaats innam. Ik was moe, het was tijd om mijn bed in te kruipen. Waarna ik rechtsomkeer maakte. Bij het aankomen, in de hoop om Linwhé ‘s rust niet te verstoren glipte ik het huis in, rechtstreeks naar mijn kamer.